

Dozorčí rada

Soudy nejsou oprávněny rozhodovat k žalobě odborové organizace o neplatnosti volebního řádu stanovícího způsob a podmínky volby a odvolání zástupců zaměstnanců v dozorčí radě státního podniku, o neplatnosti volby zástupců zaměstnanců do dozorčí rady státního podniku a o povinnosti zaměstnavatele (státního podniku) vydat nový volební řád v případě, kdy po přijetí stávajícího volebního řádu začne u zaměstnavatele působit další odborová organizace. Vydání volebního řádu a organizace volby je výhradně vnitřní záležitostí zaměstnavatele a odpovědností ředitele státního podniku, který je povinen postupovat s péčí řádného hospodáře (srov. § 12a odst. 1 zákona o státním podniku) a i při neshodě více odborových organizací na podobě volebního řádu a organizaci voleb musí hledat vyvážená řešení k dosažení cíle všech účastníků kolektivních pracovněprávních vztahů, jímž je volba (zvolení) zástupců zaměstnanců v dozorčí radě státního podniku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 515/2019-211 ze dne 17.12.2020)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobců a) SOS - 21, nezávislého odborového sdružení pracovníků České pošty se sídlem ve S., a b) Odborového hnutí zaměstnanců České pošty s. p. se sídlem v P., obou zastoupených Mgr. A.B., advokátem se sídlem v P., proti žalované České poště, s. p. se sídlem v P., o neplatnost volebního řádu stanovícího způsob a podmínky volby a odvolání zástupců zaměstnanců v dozorčí radě, neplatnost volby zástupců zaměstnanců v dozorčí radě a o uložení povinnosti vydat nový volební řád, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 22 C 16/2016, o dovolání žalobců a) a b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. února 2018 č. j. 51 Co 461/2017-173, tak, že dovolání žalobců v části směřující proti části rozsudku městského soudu, ve které bylo rozhodnuto o potvrzení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. června 2017 č. j. 22 C 16/2016-136 ve výroku o náhradě nákladů řízení a o náhradě nákladů odvolacího řízení, se odmítá; v dalším se dovolání žalobců zamítá.

Z odůvodnění:

Žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 1 dne 20. 1. 2016 se žalobce a) a Základní organizace odborového svazu dopravy přepravy a dopravy České pošty Sazečská 7/598, 222 00 Praha 10 domáhali, aby byla určena „neplatnost volebního řádu pro volby členů dozorčí rady státního podniku Česká pošta, s. p. volených zaměstnanci České pošty, s. p., vydaného dne 26. 3. 2003, ve znění platném od 28. 7. 2015“, a „neplatnost volby členů dozorčí rady státního podniku Česká pošta, s. p. zvolených zaměstnanci České pošty, s. p. dne 31. 8. 2015“, a aby žalované byla uložena povinnost „vydat nový volební řád pro volby členů dozorčí rady státního podniku Česká pošta, s. p. volených zaměstnanci státního podniku Česká pošta, s. p., odsouhlasený všemi stávajícími odborovými organizacemi, nahrazující volební řád pro volby členů dozorčí rady státního podniku Česká pošta, s. p. volených zaměstnanci státního podniku Česká pošta, s. p. ze dne 26. 3. 2003“. Žalobu odůvodnili zejména tím, že dne 23. 6. 2003 byl v souladu s ustanovením § 13 odst. 5 zákona č. [77/1997](#) Sb., o státním podniku, tehdy jedinou odborovou organizací působící u žalované (Podnikovým koordinačním odborovým výborem zaměstnanců České pošty, s. p.) schválen volební řád pro volby členů dozorčí rady žalované. I když se od uvedené doby počet odborových organizací působících u žalované zvyšoval, volební řád se „nepodrobil zákonem předpokládanému schvalovacímu procesu“ a postrádá tak souhlas většiny odborových organizací a odporuje smyslu

uvedeného zákonného ustanovení. Protože tento souhlas volební řád postrádal též v době volby „zástupců zaměstnanců v dozorčí radě“ v roce 2015, „jednalo se o volbu protiprávní, tedy od počátku neplatnou“ a osobám zvoleným na základě neplatného volebního řádu „nemohl tedy platně vzniknout volební mandát“. Žalobci – jako odborové organizace působící u žalované – výzvou ze dne 9. 11. 2015 požadovali po žalované odstranění tohoto protiprávního stavu. Žalovaná však k výzvě zaujala negativní stanovisko.

Obvodní soud pro Prahu 1 – poté, co do řízení jako další žalobce přistoupil žalobce b) a ve vztahu k Základní organizaci odborového svazu dopravy přepravy a dopravy České pošty Sazečská 7/598, 222 00 Praha 10 bylo řízení na základě zpětvzetí žaloby zastaveno – rozsudkem ze dne 16. 6. 2017 č. j. 22 C 16/2016-136 žalobu v plném rozsahu zamítl a žalobcům uložil povinnost, aby každý zaplatil žalované na náhradě nákladů řízení 1 100 Kč. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že dne 23. 6. 2003 byl přijat volební řád pro volby členů dozorčí rady státního podniku Česká pošta, s. p. volených zaměstnanci tohoto státního podniku, jehož časová působnost nebyla omezena, že volební řád byl přijat se souhlasem odborové organizace, která v té době jako jediná u žalované působila, že v následujících letech nebyla mezi odborovými organizacemi působícími u žalované (přes iniciativu, kterou v tomto směru žalovaná vyvinula) nalezena shoda na podobě nového volebního řádu (některé preferují volbu přímou, některé volbu nepřímou), a že proto volba zástupců zaměstnanců do dozorčí rady v roce 2015 proběhla podle volebního řádu přijatého v roce 2003. Na základě ustanovení § 13 odst. 5 zákona č. [77/1997](#) Sb., o státním podniku, a § 286 odst. 5 zákoníku práce vycházel z toho, že volební řád by měl být přijat se souhlasem všech odborových organizací působících u zaměstnavatele a že na státním podniku je, aby učinil vše pro přijetí volebního řádu a uskutečnění voleb do dozorčí rady. Vzhledem k tomu, že se přes snahu žalované nepodařilo přijmout nový volební řád, soud prvního stupně uzavřel, že volební řád pro volby dozorčí rady žalované ze dne 23. 6. 2003 je platný, a neshledal ani „důvod pro určení neplatnosti voleb členů dozorčí rady žalovaného ze dne 31. 8. 2015“. Současně zamítl též žalobu na uložení povinnosti žalované přijmout nový volební řád, neboť žalovaná nemá „žádný právní nástroj“ na vynucení souhlasu s jeho přijetím od všech odborových organizací.

K odvolání žalobců Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 2. 2018 č. j. 51 Co 461/2017-173 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a žalobcům uložil povinnost společně a nerozdílně „nahradit“ žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 900 Kč. Odvolací soud, jenž vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, dospěl k závěru, že žalobě na určení neplatnosti volebního řádu a neplatnosti volby členů dozorčí rady nemůže být vyhověno již proto, že se řízení neúčastní všechny odborové organizace působící u žalované. Na tomto určení neshledal ani naléhavý právní zájem, jestliže právo domáhat se tohoto určení nevyplývá z žádného právního předpisu a případné určení by nebylo závazné „k ostatním odborovým organizacím působícím u žalovaného“, které „tím, že nejsou účastníky tohoto řízení na straně žalobců, fakticky s volebním řádem a výsledky voleb souhlasí“. Žalobě na uložení povinnosti žalované vydat nový volební řád nelze podle odvolacího soudu vyhovět, neboť žalovaná „nemůže jakýmkoli právními prostředky zajistit odsouhlasení všemi odborovými organizacemi“; na místě by navíc byla žaloba „na nahrazení projevu vůle žalovaného“ a „účastníky by musely být rovněž všechny odborové organizace“. Není proto v rozporu se zákonem a Listinou základních práv a svobod, pokud žalovaná při volbě členů dozorčí rady postupuje „podle volebního řádu, který byl v souladu se zákonem o státním podniku v roce 2003 odsouhlasen“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podali žalobci dovolání směřující proti oběma jeho výrokům. Podle dovolatelů je ustanovením § 13 odst. 5 zákona č. [77/1997](#) Sb., o státním podniku, „předpokládáno“ opakované vydávání volebního řádu („...je volební řád vydáván...“). Opětovné vydání volebního řádu je „nezbytné“ zejména v případě, kdy „se změní podmínky u zaměstnavatele natolik, že již dále není možné užívat volební řád vydaný v dřívějším období“. Takovým případem je „navýšení počtu odborových organizací“, neboť za této situace nemůže státní podnik dostát své povinnosti stanovené ustanovením § 286 odst. 5 zákoníku práce „plnit své povinnosti vůči všem u něj

působícím odborovým organizacím“. Volební řád z roku 2003, podle kterého proběhly volby v roce 2015, však žádným změnám, s výjimkou technické novely, která nebyla odsouhlasena všemi odborovými organizacemi, podroben nebyl a volby tak proběhly podle volebního řádu, který postrádá souhlas většiny odborových organizací a odporuje smyslu uvedeného ustanovení zákona o státním podniku. Použití volebního řádu z roku 2003 k volbám konaným v roce 2015 tak mělo ve vztahu k „ostatním odborovým organizacím“ diskriminační povahu ve smyslu čl. 27 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dovolatelé se dále domnívají, že odvolacím soudem přijatý výklad „nutnosti účasti všech odborových organizací zaměstnavatele na soudním řízení v postavení žalobců“ je nesprávný. Odborové organizace působící u téhož zaměstnavatele totiž vůči sobě „nemají žádné zákonné způsoby, jak donutit zbývající organizace k vyvolání a účasti na soudním sporu“. Nelze přitom dovozovat, jak to činil odvolací soud, že neúčast ostatních odborových organizací na řízení „prokazuje jejich jednoznačný souhlas jak s volebním řádem, tak s konanými volbami“. Rozhodnutí odvolacího soudu proto podle dovolatelů spočívá na vyřešení dosud dovolacím soudem neřešené otázky povinnosti státního podniku vydat nový volební řád podle ustanovení § 13 odst. 5 zákona o státním podniku za situace, kdy dojde k navýšení počtu odborových organizací působících u zaměstnavatele, a otázky, zda účastníky řízení „o určení neplatnosti volebního řádu, voleb a uložení povinnosti k vydání nového volebního řádu“ musí být všechny odborové organizace působící u zaměstnavatele. Dovolatelé navrhli, aby dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhla, aby dovolací soud dovolání žalobců odmítl. Nesouhlasí s výkladem žalobců, že ustanovení § 13 odst. 5 zákona o státním podniku předpokládá opakované vydávání volebního řádu před každými volbami nebo při vzniku nové odborové organizace; takový výklad nevyplývá z jazykového vyjádření ani ze smyslu a účelu uvedeného ustanovení zákona a nepřiklání s k němu ani odborné výklady. Žalovaná nezměnila přijatý volební řád tzv. technickou novelou. Za situace, kdy odborové organizace jednohlasně navrhovanou změnu volebního řádu neodsouhlasily, provedla žalovaná výklad některých ustanovení volebního řádu z roku 2003 (kterým nedošlo k žádným jeho „věcným změnám“) tak, aby „odpovídala situaci v roce 2015“ a volby se podle daného volebního řádu mohly konat. Žaloba nemůže být úspěšná ani pro nedostatek naléhavého právního zájmu, který žalobci ani netvrdili, ani z důvodu nedostatku věcné legitimace, jak jej dovodil odvolací soud.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalobců podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném od 30. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán po 29. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Dovolání žalobců směřuje též proti části rozsudku odvolacího soudu, ve které bylo rozhodnuto o potvrzení rozsudku soudu prvního stupně ve výroku o náhradě nákladů řízení a o náhradě nákladů

odvolacího řízení. V této části Nejvyšší soud dovolání žalobců podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl, neboť dovolání podle § 237 o. s. ř. není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci – mimo jiné – zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá), že dne 23. 6. 2003 byl vydán „volební řád pro volby členů dozorčí rady státního podniku Česká pošta, s. p. volených zaměstnanci České pošty, s. p.“, jehož časová působnost nebyla omezena, že volební řád byl přijat se souhlasem odborové organizace, která v té době jako jediná u žalované působila, že v následujících letech u žalované začaly působit další odborové organizace (mezi nimi též žalobci) a že následně mezi odborovými organizacemi působícími u žalované (přes iniciativu, kterou v tomto směru žalovaná vyvinula) nebyla nalezena shoda na podobě nového volebního řádu (některé preferují volbu přímou, některé volbu nepřímou), volba zástupců zaměstnanců do dozorčí rady žalované v roce 2015 proto proběhla podle volebního řádu vydaného v roce 2003.

Za tohoto skutkového stavu závisí napadený rozsudek odvolacího soudu (mimo jiné) na vyřešení otázky hmotného práva, zda státní podnik (ředitel státního podniku) je povinen vydat nový volební řád stanovící způsob a podmínky volby a odvolání zástupců zaměstnanců v dozorčí radě státního podniku (dále také jen „volební řád“) v případě, kdy po přijetí stávajícího volebního řádu začne (začnou) u zaměstnavatele působit další odborové organizace, a otázky procesního práva, kdo má věcnou legitimaci v řízení o uložení povinnosti k vydání nového volebního řádu, určení neplatnosti volebního řádu a určení neplatnosti volby zástupců zaměstnanců v dozorčí radě státního podniku. Protože uvedené otázky nebyly dosud v rozhodování Nejvyššího soudu vyřešeny, je dovolání žalobců ve věci samé podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba posuzovat podle zákona č. [77/1997](#) Sb., o státním podniku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním podniku“), podle zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“ nebo „zák. práce“) a subsidiárně též podle zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“ nebo „o. z.“).

Podle ustanovení § 13 odst. 5 zákona o státním podniku způsob a podmínky volby a odvolání zástupců zaměstnanců stanoví volební řád. Pokud v podniku působí odborová organizace, je volební řád vydáván se souhlasem příslušného odborového orgánu a vlastní volba je zajišťována zaměstnavatelem v součinnosti s příslušným odborovým orgánem. Působí-li u zaměstnavatele více odborových organizací, řídí se jejich vzájemné vztahy zvláštním zákonem. Nepůsobí-li u zaměstnavatele odborová organizace, stanoví způsob a podmínky volby a odvolání zástupců zaměstnanců zaměstnavatel.

Dozorčí rada je kolektivním kontrolním orgánem státního podniku. Musí mít minimálně 3 členy, z nichž jedna třetina sestává ze zaměstnanců podniku, které volí a odvolávají zaměstnanci podniku na základě výsledků voleb; zbývající dvě třetiny dozorčí rady potom tvoří členové z řad odborníků jmenovaní a odvolávaní zakladatelem (srov. § 13 odst. 2 a 3 zákona o státním podniku). Volbu a odvolání zástupců zaměstnanců zákon o státním podniku neupravuje. Způsob a podmínky volby a odvolání zástupců zaměstnanců přenechává volebnímu řádu, který v rámci působnosti vymezené v ustanovení § 12 odst. 1 zákona o státním podniku vydává ředitel státního podniku. Působí-li v podniku odborová organizace, je volební řád vydáván se souhlasem příslušného odborového orgánu,

v součinnosti s nímž je potom vlastní volba zaměstnavatelem zajišťována; tam, kde u zaměstnavatele působí více odborových organizací, musí být volební řád k udělení souhlasu s jeho vydáním předložen příslušnému odborovému orgánu všech těchto odborových organizací (srov. § 286 odst. 5 zák. práce). Nepůsobí-li u zaměstnavatele odborová organizace, vydává zaměstnavatel (ředitel státního podniku) volební řád bez dalšího, aniž by k tomu potřeboval souhlas jiných zástupců zaměstnanců, kteří u něj působí.

Volební řád nepochybně představuje vnitropodnikový normativní akt (vnitřní předpis). Je-li jediným předmětem jeho úpravy způsob a podmínky volby a odvolání zástupců zaměstnanců v dozorčí radě státního podniku, nejedná se (nemůže se jednat) o vnitřní předpis zaměstnavatele ve smyslu ustanovení § 305 odst. 1 zák. práce, tj. o předpis, kterým zaměstnavatel stanoví práva v pracovněprávních vztazích, z nichž je oprávněn zaměstnanec, výhodněji, než stanoví zákoník práce, ani o pracovní řád ve smyslu ustanovení § 306 zák. práce, který jako zvláštní druh vnitřního předpisu rozvádí ustanovení zákoníku práce, popřípadě zvláštních právních předpisů podle zvláštních podmínek u zaměstnavatele, pokud jde o povinnosti zaměstnavatele a zaměstnance vyplývající z pracovněprávních vztahů. Z hlediska své povahy tedy volební řád představuje vnitřní předpis organizační povahy (akt řízení), který je pro zaměstnavatele a pro všechny jeho zaměstnance závazný; zaměstnanci musí být s volebním řádem seznámeni, jinak nemají povinnost jej dodržovat - srov. § 301 písm. c) zák. práce. Na volební řád se proto nevztahují důvody neplatnosti vnitřního předpisu a pracovního řádu podle ustanovení § 305 odst. 2 a § 306 odst. 4 zák. práce ani pravidlo uvedené v ustanovení § 305 odst. 2 větě druhé zák. práce, podle kterého se vnitřní předpis vydává zpravidla na dobu určitou; volební řád může být vydán jak na dobu určitou (např. jen pro konání konkrétní volby a následující volební období), tak na dobu neurčitou.

Stručná úprava ustanovení § 13 odst. 5 zákona o státním podniku důsledky absence souhlasu odborové organizace s vydáním volebního řádu neupravuje. Nemá-li volební řád povahu vnitřního předpisu, resp. pracovního řádu ve smyslu ustanovení § 305 a 306 zák. práce, nelze na základě tohoto nedostatku - jak bylo uvedeno výše - dovozovat jeho neplatnost podle ustanovení § 306 odst. 4 zák. práce. Protože vydání volebního řádu není ani právním (pracovněprávním) jednáním (projevem vůle směřujícím k právním následkům spočívajícím ve vzniku, změně, udržení nebo zániku práv a povinností, které jsou v něm vyjádřeny nebo plynou ze zákona, dobrých mravů a zvyklostí), nelze z nedostatku souhlasu příslušného odborového orgánu s jeho vydáním dovozovat neplatnost volebního řádu ani na základě ustanovení § 19 odst. 1 zák. práce. Za této situace by o neplatnosti volebního řádu a případně též neplatnosti volby zástupců zaměstnanců do dozorčí rady státního podniku, která se na jeho základě uskutečnila, mohl soud rozhodovat, jen pokud by toto jeho oprávnění vyplývalo z ustanovení hmotného práva. Takové oprávnění však nevyplývá ani ze zvláštní právní úpravy postavení a právních poměrů státního podniku v zákoně o státním podniku, ani z obecné právní úpravy právnických osob v občanském zákoníku (vzhledem k tomu, že státní podnik není soukromoprávní korporací, nelze uvažovat o postupu podle ustanovení § 258 a 259 o. z. upravujících režim soudní ochrany při neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku) a ani právní úprava kolektivních pracovněprávních vztahů v zákoníku práce a v zákoně č. [2/1991](#) Sb., o kolektivním vyjednávání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o kolektivním vyjednávání“) neumožňuje, aby soud k žalobě odborové organizace o neplatnosti volebního řádu a volby zástupců zaměstnanců do dozorčí rady státního podniku rozhodoval.

Souhlas příslušného odborového orgánu je zákonem vyžadován jen k vydání volebního řádu. Z ustanovení § 13 odst. 5 zákona o státním podniku již nelze dovozovat požadavek, že podmínkou uplatňování vydaného a účinného volebního řádu u zaměstnavatele je, aby odborová organizace, jejíž příslušný odborový orgán souhlas udělil, byla i nadále s volebním řádem srozuměna (souhlasila s ním) nebo aby s ním byla srozuměna (souhlasila s ním) též nová odborová organizace, která u zaměstnavatele začala působit až po jeho vydání. Změna stanoviska odborové organizace, která

původně s vydáním volebního řádu souhlasila, nebo nesouhlasné stanovisko nově působící odborové organizace proto nezpůsobuje, že volební řád je v rozporu se zákonem. S touto situací uvedené ustanovení žádným způsobem nepočítá a na jejím základě nelze potom ani dovozovat povinnost zaměstnavatele k nahrazení stávajícího účinného volebního řádu novým, a to tím méně v případě, kdy mezi více odborovými organizacemi působícími u zaměstnavatele není na podobě nového volebního řádu shoda. Ani zde potom právo odborové organizace domáhat se u soudu žalobou, aby zaměstnavateli byla uložena povinnost vydat nový volební řád, nevyplývá z úpravy kolektivních pracovněprávních vztahů v zákoníku práce nebo zákoně o kolektivním vyjednávání.

Na základě uvedeného lze shrnout, že soudy nejsou oprávněny rozhodovat k žalobě odborové organizace o neplatnosti volebního řádu stanovícího způsob a podmínky volby a odvolání zástupců zaměstnanců v dozorčí radě státního podniku, o neplatnosti volby zástupců zaměstnanců do dozorčí rady státního podniku a o povinnosti zaměstnavatele (státního podniku) vydat nový volební řád v případě, kdy po přijetí stávajícího volebního řádu začne u zaměstnavatele působit další odborová organizace. Vydání volebního řádu a organizace volby je tak výhradně vnitřní záležitostí zaměstnavatele a odpovědností ředitele státního podniku, který je povinen postupovat s péčí řádného hospodáře (srov. § 12a odst. 1 zákona o státním podniku) a i při neshodě více odborových organizací na podobě volebního řádu a organizaci voleb musí hledat vyvážená řešení k dosažení cíle všech účastníků kolektivních pracovněprávních vztahů, jímž je volba (zvolení) zástupců zaměstnanců v dozorčí radě státního podniku. Do těchto vnitřních poměrů žalované by potom soud nepřípustně zasahoval, pokud by podané žalobě vyhověl. Žaloba je tedy nedůvodná, a soudy rozhodly správně, pokud ji zamítly. Za situace, kdy soud není oprávněn o podané žalobě rozhodnout, se však odvolací soud nesprávně věcnou legitimací účastníků řízení zabýval z hlediska, zda se řízení účastní všichni účastníci kolektivních pracovních vztahů, jichž se uplatněné nároky týkají.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je (byť ne ze zcela přílehavých důvodů) z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Protože nebylo zjištěno, že by byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobců proti výroku rozsudku odvolacího soudu, kterým byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé, podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)